

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: D. T.A.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem s adresou pro doručování Advokátní kancelář Čechovský & Václavek, s.r.o., se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 10. 2012, čj. MV-86544-3/SO-2012,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce dne 27. 3. 2012 podal žádost o prodloužení platnosti doby povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 326/1999 Sb.“ nebo „zákon o pobytu cizinců“).

Rozhodnutím ze dne 19. 6. 2012, čj. OAM-16367-18/DP-2012, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání nevyhovělo a podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 s odkazem na ust. § 37 odst. 2 písm. b)

s odkazem na ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužilo. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2012, čj. MV-86544-3/SO-2012, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobce zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila.

Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.

Nesplnění podmínky trestní zachovalosti žalobce bylo shledáno ve spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a v odsouzení žalobce podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, kterýžto trest mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let (rozsudek Okresního soudu Plzeň-město sp. zn. 9T 4/2010, který nabyl právní moci dne 6. 10. 2010).

II. Žaloba

V žalobě žalobce namítá, že v souvislosti s podmínkou trestní zachovalosti bylo ještě před uvedeným rozhodnutím požádáno účastníkem o přerušení předmětného řízení o jeho žádosti, kdy této žádosti bylo zcela nezákonně (v rozporu s § 64 odst. 2 správního řádu) a bez jakéhokoli důvodu vyhověno. Správní orgán byť v řízení má povinnost na žádost účastníka řízení o žádosti přerušit, aniž by účastník uváděl důvod, pokud tímto přerušením řízení nedojde ke zbytečným průtahům, či nebude-li zasaženo do práv třetí třetích osob. Účastník k žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu doložil veškeré náležitosti a správní orgán si byl dobře vědom, že k osvědčení (ve smyslu trestních předpisů) dojde ve velmi krátké době, přesto řízení nepřerušil a ze zcela (přepjatě) formálních důvodů rozhodl, tak jak rozhodl, byť v současné době je již vysloveno příslušným orgánem. Jestliže tedy žalovaný následně ve svém odůvodnění odvolání neshledal rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezákonným, naopak uvedl, že tento řádně své rozhodnutí odůvodnil, uvedl relevantní listinné důkazy, které obsahuje spisový materiál a které byly k žádosti dodány, stejně jako sdělil skutečnosti, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti, tedy postupoval tak, jak mu stanoví platná právní norma ČR, přitom jinak pouze zopakoval odůvodnění správního orgánu I. stupně, nelze než označit rovněž rozhodnutí žalovaného za zcela zjevně nezákonné a nepřezkoumatelné.

V žalobě se dále namítá, že správní orgány dostatečným způsobem nezkoumaly přiměřenost napadeného rozhodnutí s ohledem na možný zásah do rodinného a soukromého života cizince. Pokud v této souvislosti žalovaný ve svém odůvodnění nepřímou uvádí, že žalobce se porušením trestně právních předpisů sám zbavil možnosti pobývat se svými nejbližšími na území ČR, je takové konstatování naprosto zavádějící a postrádá zákonné odůvodnění, přičemž i samotné odůvodnění takového závěru je zcela nedostatečné v příkrém rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a jako takové nepřezkoumatelné. Správní orgány měly povinnost ve věci zjistit veškeré skutečnosti tak, aby o nich nebylo důvodných pochybností a bylo možno na jejich základě vydat spravedlivé rozhodnutí. V této souvislosti žalobce odkazuje na § 174a zákona č. 326/1999 Sb., ze kterého vyplývá, jak mají správní orgány postupovat v případě posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu

cizinců. Zde jsou vyjmenovány demonstrativním, tedy nikoli vyčerpávajícím způsobem veškeré hlediska, která by měl správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednit. Mezi taková hlediska patří nejen otázka rodinných, ale i dalších soukromých vztahů v širším smyslu na území ČR, ačkoli toto hledisko je nepochybně velmi zásadní, ale dále například závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Správní orgány zcela zjevně neposoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce dostatečným způsobem, pouze a to velmi povrchně a nepřesvědčivě konstatovaly, že cizinec sebe sama sám zbavil práva pobývat se svými nejbližšími na území ČR, a to aniž by se vypořádaly s tím, zda je závažnost jeho protiprávního jednání opravdu adekvátní takovému konstatování a jeho následkům, kdy bylo pouze nezákonným (nevyhovění jeho žádosti o přerušení řízení) formalistickým a tvrdým způsobem bazírováno na podmínce trestní zachovalosti, kterou by za krátký čas účastník i tak splňoval a v tuto chvíli žalobce splňuje veškeré předpoklady pro prodloužení jeho dlouhodobého pobytu. Rozhodnutí žalovaného správního orgánu tak bylo zcela jistě vydáno v rozporu s platnými právními předpisy, minimálně zejména v rozporu s § 2, 3, 4 a 68 odst. 3 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zastává názor, že ve správním řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou podle § 3 správního řádu důvodné pochybnosti, a napadené rozhodnutí považuje za zákonné, když zjištěný skutkový stav byl náležitě zhodnocen a bylo postupováno procesně správně. Žalobce v žalobě poukazuje na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje jednak v nevyhovění jeho žádosti o přerušení řízení a jednak v nedostatečně odůvodněném posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého života žalobce. Proti usnesení o nepřerušení řízení podal žalobce odvolání, které Komise projednala a svým rozhodnutím ze dne 8. 10. 2012, čj. MV-65411-3/SO-2012, odvolání zamítla a napadené usnesení potvrdila. Žalobcovy námitky byly v odvolacím řízení vypořádány a na důkaz toho se odkazuje na odůvodnění uvedeného rozhodnutí. Komise odmítá i tvrzení žalobce o nedostatečném posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce. Komise konstatuje, že jak správní orgán I. stupně, tak i Komise při svém rozhodování posoudila v rozsahu ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb. osobní vazby žalobce na území a neshledala, že by rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bylo nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do rodinného nebo soukromého života žalobce. Žalobci byla žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuta žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, a to s ohledem na jeho osobní jednání. Argument žalobce o jeho společenské integraci v posledních letech jeho života v České republice přinejmenším vzbuzuje pochybnosti v porovnání s jeho trestnou činností, která svědčí o nedostatečné integraci žalobce. Veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku, práv a svobod obyvatel České republiky v případě žalobce převažuje nad zájmem žalobce setrvat v dosavadních vztazích se svými přáteli, když podle současných údajů cizineckého informačního systému nežije v rodině, je svobodný a ani z návrhu na odkladný účinek žaloby nejsou zřejmé skutkové okolnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na rozvinutý rodinný život žalobce v České republice. Ani zájem žalobce na podnikání v České republice nepřevyšuje svým významem shora uvedený zájem veřejný. V době podání žádosti o prodloužení doby platnosti

povolení k dlouhodobému pobytu tedy žalobce zcela jednoznačně nesplňoval podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu pravomocného odsouzení soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce 1 roku, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let. Žalobce byl odsouzen za spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Komise jako žalovaná se ztotožňuje s právním názorem správního orgánu I. stupně, který nevyhověl podané žádosti a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil, neboť podmínky pro zamítnutí žádosti byly v daném případě naplněny a důvod vyhovění podané žádosti, tj. nesplnění jedné ze zákonných podmínek pro udělení povolení k pobytu na území žalobce nezpochybňuje.

IV. Jednání

Při jednání před soudem dne 18. 3. 2014 zástupce žalobce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci.

V. Vlastní argumentace soudu

Žalobce uplatnil dva žalobní body, žádný z nich však nebyl soudem shledán důvodným.

V.1 Prerušení řízení

Podle § 64 odst. 2 části věty před středníkem správního řádu v řízení o žádosti preruší správní orgán řízení na požádání žadatele.

Žalobce měl povolen dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem podnikání do 14. 4. 2012. Dne 27. 3. 2012 požádal Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, o prodloužení tohoto pobytu. Dne 24. 4. 2012 žalobce požádal o prerušení řízení o své žádosti o prodloužení platnosti uvedeného povolení, a to na dobu 60 dnů.

Usnesením ze dne 23. 5. 2012, čj. OAM-16367-14/DP-2012, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žádosti žalobce o prerušení správního řízení nevyhovělo a správní řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepřerušilo. V odůvodnění tohoto usnesení se mj. uvádí, že není dán důvod pro prerušení řízení, neboť z postupu účastníka řízení je patrné, že se snaží o průtahy v řízení. Žadateli v případě, že se osvědčí a vyhoví uloženým podmínkám, bude zahlazen záznam v rejstříku trestů nejdříve v říjnu 2012. Žadatelovu žádost o prerušení řízení na délku 60 dnů shledává správní orgán za účelovou snahu účastníka řízení o neúměrné protahování řízení, neboť doklad potvrzující trestní zachovalost žadatel nevlastní a za splnění zákonných podmínek si ho žadatel může nechat vystavit nejdříve v říjnu 2012 a tak prerušení řízení na 60 dnů je v rámci tohoto řízení bezvýznamné.

Proti tomuto usnesení správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání.

Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2012, čj. MV-65411-3/SO-2012, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobce zamítla a napadené usnesení Ministerstva vnitra,

odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 5. 2012, čj. OAM-16367-14/DP-2012, potvrdila. Toto své rozhodnutí odůvodnila Komise zejména tím, že v daném případě požadoval účastník řízení přerušení řízení s ohledem na skutečnost, že nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Přijetí výkladu účastníka řízení, že je správní orgán povinen na požádání účastníka řízení vždy řízení o žádosti přerušit, by v tomto případě mohlo vést k obcházení, resp. negaci zákonem stanovené podmínky pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Odvolací orgán je toho názoru, že nelze přijmout výklad, který vede z hlediska smyslu a účelu normy k nepřijatelným důsledkům. Komise se ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, že žádost o přerušení řízení na dobu 60 dnů je účelovou snahou účastníka řízení o protahování řízení, neboť doklad potvrzující trestní zachovalost účastník řízení nevlastní, ani jej v jím uváděné době získat nemohl.

Ohledně povinnosti vyhovět požádání žadatele se soudní praxe ustalovala. Městský soud v Praze v roce 2009 judikoval: „*Pokud správní orgán navzdory žádosti žadatele o přerušení řízení (§ 64 odst. 2 správního řádu) řízení nepřeruší a ve věci meritorně rozhodl, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].*“ (rozsudek ze dne 30. 4. 2009, čj. 11 Ca 365/2008-25). Později i Městský soud v Praze připustil výjimky z tohoto pravidla: „*Správní úřad není povinen vždy na žádost účastníka řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu z roku 2004 řízení přerušit. Je oprávněn tak neučinit s odvoláním na zásady rychlosti a hospodárnosti řízení. V případě opaku by soud umožnil výklad, podle něhož by byl účastník správního řízení oprávněn libovolně a případně i bezdůvodně prodlužovat správní řízení.*“ (rozsudek ze dne 30. 11. 2010, čj. 11 A 13/2010-25) a „*Správní orgán není povinen vyhovět žádosti účastníka o přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu z roku 2004, neobsahuje-li tato žádost žádný důvod a je-li jejím pravým cílem získat neoprávněnou výhodu (zde posílení pobytového statusu cizince ve smyslu § 60 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky). O nevyhovění žádosti o přerušení řízení rozhodne správní orgán usnesením, proti němuž lze podat odvolání.*“ (rozsudek ze dne 9. 1. 2013, čj. 5 Ca 117/2009-39) [oba posledně uvedené rozsudky jsou k dispozici na www.nssoud.cz].

Poučné jsou zde rovněž názory doktríny: „*Otázkou nicméně je, zda správní orgán skutečně musí řízení o žádosti přerušit pokaždé, pokud o to žadatel požádá. Nelze totiž vyloučit, že by žadatel mohl opakovanými žádostmi o přerušení řízení sledovat obstrukční cíle. Jakkoliv z § 64 odst. 2 vyplývá právo žadatele na přerušení řízení, nemělo by se ani toto právo, stejně jako žádné jiné procesní právo, zneužívat, tzn. dovolávat se ho v rozporu s jeho účelem, kterým jistě není za každou cenu oddalovat rozhodnutí správního orgánu, takový postup by odporoval základním zásadám správního řízení, zejm. § 6 odst. 1. Otázkou je, jak by měl správní orgán postupovat v případě, kdy požadavku žadatele na přerušení řízení nebude chtít vyhovět, neboť podle jeho názoru půjde právě o případ zneužití tohoto procesního institutu. Vzhledem k tomu, že podle § 64 odst. 4 se o přerušení řízení vydává usnesení, a to i v případě, kdy správní orgán neakceptuje požadavek žadatele týkající se jím požadované lhůty na přerušení řízení, tím spíše by se mělo usnesení vydat tehdy, pokud by správní orgán na základě takové žádosti řízení vůbec nepřerušil. Proti takovému usnesení bude mít dotčený účastník samozřejmě možnost podat odvolání.*“ [viz Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, s. 584].

Z uvedeného je patrné, že výklad provedený správními orgány koresponduje s recentním názorem soudní praxe i komentářové literatury, který sdílí také zdejší soud. Podle přesvědčení zdejšího soudu se proto správní orgány nedopustily žádného pochybení, jestliže žalobcův případ posoudily jako výjimku z pravidla o obligatornosti přerušování řízení. Výjimečnost případu je dána jeho podřaditelností pod snahu získat neoprávněnou výhodu, resp. úsilí zneužít procesní institut přerušování řízení. V ostatním soud odkazuje na výstižná odůvodnění usnesení správního orgánu I. stupně i Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, s nimiž se tu plně ztotožňuje.

V.2 Přiměřenost dopadů rozhodnutí

Ve smyslu § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum Ministerstvo vnitra cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

V odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 19. 6. 2012, čj. OAM-16367-18/DP-2012, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, mj. uvedlo, že při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života hodnotil správní orgán zejména důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, účel tohoto pobytu, délku pobytu na území ČR a rodinné poměry žadatele. Ve své žádosti žadatel uvedl, že je svobodný a nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky. Lustrací v evidenci CIS nebylo zjištěno, že by žadatel měl na území ČR rodinné příslušníky. Na území ČR pobývá od srpna 2005, nejedná se tedy o dobu, která by s sebou nesla zpřetrhání vazeb se zemí původu, k níž má rovněž rodinné vazby. Správní orgán je toho názoru, že vydané rozhodnutí je v souladu se zněním zákona č. 326/1999 Sb. a s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a současně je v zájmu ochrany zdraví a morálky a je přiměřené sledovanému cíli. Při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele hodnotil správní orgán zejména důvod pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, dobu dosavadního pobytu cizince na území, účel tohoto pobytu a rodinné poměry a došel k závěru, že vydání rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu není nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Zde je postaven veřejný zájem nad zájmem jednotlivce. Je ve veřejném zájmu, aby platné právní předpisy byly dodržovány a aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují. Vzhledem k tomu, že žalobce prodával omamnou látku – heroin, čímž spáchal přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, není ve veřejném zájmu suverénního

státu, aby se zdržoval na jeho území, když nedodržoval platné právní předpisy. Po shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí dal správní orgán žalobci v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a případně navrhnout jejich doplnění. Vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí převzal zástupce žadatele dne 23. 5. 2012, avšak seznámit se po tomto vyrozumění nepřišel ani on ani jeho zástupce. *Následně správní orgán cituje písemné vyjádření účastníka řízení k podkladům před vydáním rozhodnutí.*

Své rozhodnutí ze dne 24. 10. 2012, čj. MV-86544-3/SO-2012, odůvodnila Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců mj. tím, že již správní orgán I. stupně se zabýval otázkou přiměřenosti důsledků rozhodnutí jeho důvodům, zejména otázkou dopadu rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Hodnotil při tom zejména povahu a závažnost trestného činu spáchaného cizincem, dobu jeho dosavadního pobytu na území a rodinnou situaci cizince. Účastník řízení se dopustil úmyslného trestného činu tím, že ve třech případech prodal omamnou látku (heroin). Soud v odůvodnění rozsudku konstatoval zistný motiv související s tím, že cizinec sám je uživatelem drog. Ze žádosti podané dne 27. 3. 2012 vyplývá, že účastník řízení je svobodný, jeho rodiče a dva sourozenci žijí ve Vietnamu. Z informačního systému cizinců nebylo zjištěno, že by na území ČR žili rodinní příslušníci účastníka řízení. Účastník řízení je dospělý, neuváděl zdravotní problémy. Na území ČR pobývá účastník řízení od roku 2005 za účelem podnikání. Odvolací orgán dospěl k závěru, že přes délku dosavadního pobytu cizince na území je rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přiměřené. Přihlédl zejména k povaze důvodu pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a skutečnosti, že cizinec má rodinné vazby k území státu svého občanství.

Soud může žalobci přitakat v tom, že rozhodnutí správních orgánů mohla co do přiměřenosti jejich dopadů být propracovanější. Na druhé straně jak ve vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí ze dne 28. 5. 2012, tak v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 6. 2012, čj. OAM-16367-18/DP-2012, se žalobce soustředil prakticky jen na obhajobu svého názoru, že v případě předpokládaném v § 64 odst. 2 správního řádu správní orgán řízení přerušit musí, neboť toto ustanovení je projevem dispoziční zásady, tedy volnosti účastníka řízení disponovat s předmětem řízení. Jiné skutečnosti, které by mohly hovořit v jeho prospěch, neuvedl. Dostatečně konkrétní ostatně nebyl žalobce ani v žalobě samotné. Měl-li žalobce co správním orgánům v tomto ohledu říci, měl tak bezesporu učinit v řízení před nimi (§ 52 věta první správního řádu). Není vcelku sporu o to, že jsou tu i další hlediska pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života cizince. Soudu však nebyla žalobcem označena žádná další relevantní skutečnost, kterou mohl správní orgán z úřední činnosti zjistit či kterou mu žalobce ve správním řízení předložil, jejíž opomenutí by odůvodnilo předpoklad, že při řádném vyrovnaní se s ní by správní orgány mohly dojít k závěru, že je to právě ta skutečnost, při jejímž náležitém zohlednění by se misky vah, na nichž spočívají žalobcova trestná činnost a jeho rodinný a soukromý život, mohly vychýlit ve prospěch kladného vyřízení žalobcovy žádosti o prodloužení pobytu. Za tohoto stavu argumentace se soud neztotožnil s názorem žalobce, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu bylo vydáno v rozporu s § 2, 3, 4 a 68 odst. 3 správního řádu.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož podaná žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V daném případě zdejší soud usnesením ze dne 1. 2. 2013, čj. 30A 72/2012-30, žalobu odmítl. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 23. 5. 2013, čj. 4 As 17/2013-31, Nejvyšší správní soud napadené usnesení zdejšího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Aktuálně vydávaným rozsudkem Krajský soud v Plzni žalobu zamítl.

Žalobce tedy měl úspěch v řízení o kasační stížnosti, neměl však úspěch v dalším řízení o žalobě. Zdejší soud má za to, že „úspěchem ve věci“ je třeba rozumět celkový úspěch ve věci. Celkový úspěch ve věci tu měl žalovaný správní orgán, ten by tudíž měl právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Žalovaný správní orgán však právo na náhradu těchto nákladů neuplatňoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá právo žádný z účastníků řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 18. března 2014

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D.,v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová